

Lille Morten var "verdens bedste bassist"

Kender du ikke Impotators, er du enten for ung - eller også var du ikke til heavy trash funk i start-halvfemserne, hvor Århus havde et populært orkester i genre. Bassisten Morten Ehlers mindes fire forrygende år

Efter 6-7 måneder som band var den århusianske kvartet Impotators centimeter fra at vinde DM i Rock i 1993. De blev nummer tre, overgået af Dizzy Mizz Lizzy og Kashmir. Impotators var til finalen "en vaskægte attraktion med deres farverige outfit og højspændte dynamisk-dissonante heavy funk iblandet hip hop og rap. De gav mindelser om både Devo, Talking Heads og King Crimson", skrev Information.

Impotators (navnet betyder ikke noget) lagde vægten et andet sted end almindelige rockbands, der sang melodiske refræner. "Musik skal fremføres utæmmet og kunne mærkes, right in the face! Vi er ikke de nye Lennon/McCartney, så vi koncentrerer os om energien", sagde de. Skæv, charmerende groove-metal med sanger Mads Geertsen i hue og store baggy-jeans, guitarist Sofus Forsberg med knaldgul spade og edderkoppe-fingre-soli, en bassist med langt rødt opsat hår og trommeslageren Vivi Di Bap, der bankede

hårde tøndes og sang opera. Sangene hed bl.a. "Hot Potato" og "I wanna be a Star". "Lille" Morten Ehlers Nielsen var gruppens Benjamin - Mads og Sofus var fem år ældre og Vivi 10 - og det unge "basmonster" husker DM:

Master Fatman kunne lide plateausko

"Det var helt vildt bare at gå videre til semifinalen på Blitz, men da vi så kom til finalen på Montmartre i København, var alle 10 bands fantastisk gode. Vores optræden var meget kaotisk, det var første gang, vi skulle prøve et så hurtigt scenskift og kun at spille 20 minutter. Da Master Fatman introducerede mine 70'er plateau sko, var jeg stolt - men vildt nervøs - og Mads havde glemt sin trompet og blev viklet ind i nogle ledninger. Vores sange var slet ikke lige så gode som de andres, Kashmir var de fede, men vi troede at Inside the Whale, som var mest professionelle, ville vinde. Juryen voterede i sindssygt lang tid, og vi var meget glade for tredjepladsen".

Impotators var unge, uden erfaring, og havde endnu ikke numre til to sæt, men de blev venneband med Kashmir og udvekslede senere publikum og hyre på Stengade 30 i København og på Huset i Århus.

"Folk tændte virkelig på den nye bølge. De ville høre musik, som ikke var fra den gamle garde, D-A-D eller Sandmen. Der var intet dansk svar på Nirvana, men i '93 kom et generationsskifte, og det kan stadig høres i dag fra Kashmir og folkene fra Psyched Up Janis (Sune Wagner) og Inside the Whale (brødrene Skjærbæk og Marcus Winther-John)". Få år tidligere var det helt andre ting, Morten Ehlers lyttede til.

Free jazz og kopirock

"Jeg var vild med Gnags og kunne også lide jazzguitaristen Mike Stern. Men Picnic og deres "Barking Up the Wrong Tree" fra 1988 satte mig virkelig i gang. Jeg tabte simpelthen kæben. De havde to "for vilde" basister, og deres eksperimenterende, eksplosive musik var i særklasse i Danmark. International standard!, mener Morten, som er søn af bassisten Poul Ehlers ("Årets danske jazzmusiker 1970" og stifter af Blue Sun). Morten startede egentlig med trommer som fem-årig, og allerede som 10-11-årig var han med på Jazzbar Bent J og Abbedissen (nu Café Smagløs), hvor der nærmest var jam dagligt.

"Når jeg havde været ude med aviser, spillede jeg med far og min storebror, pianisten Rasmus Ehlers. Det var tit sådan noget freejazz-agtigt, og vi havde f. eks. en støvsuger med på scenen," ler Morten.

"Som teenager kom jeg i Thunøgårdens Ungdomsklub, som havde fede pædagoger. Vi spillede kopirock, "Cocaine" og i den dur, og i mit band blev vi så gode, at vi indspillede demo på Huset. Snart var vi på højde med pædagogerne, de kunne ikke lære os mere", siger Morten, der første gang fik penge for at spille som 15-16 årig.

"Efter 10. klasse gik jeg på handelsgymnasiet. Det holdt kun i 14 dage. Midt i en tysktid, en regnfuld mandag morgen, gik jeg på kontoret og meldte mig ud. Jeg vidste godt, hvad jeg skulle lave. Jeg havde smagt sødmen, og det var OK med mine forældre. Så begyndte jeg disciplineret at øve bas otte timer hver dag. Stod op tidligt, lavede pandekager og øvede Jaco Pastorius," fortæller Morten, som også hang ud i Orkestergraven i Vestergade, hvor han købte en Status bas, "fordi Mark King (Level 42) havde en" og mødte guitaristen Sofus Forsberg.

Mistede jordforbindelsen

"I sommeren '92 spurgte han, om jeg havde lyst til at jamme. Det var ret syret jazz-fusion, senere opdagede vi den fede energi i rock og metal og lyttede til bands som Living Colour, Red Hot Chili Peppers og 24-7 Spyz. Sort stadionrock med store hatte...

Et afbud gav Impotators chancen for at spille i Fajabefateltet i festugen 1992.

"Der var max energi, folk tændte helt af, og det skulle bare ud over scenen. Snart blev vi enormt seriøse og øvede hver dag i Officersbygningen. Vi tog alle jobs - til fester, på kollegier, på Gyngen, på Æsken ...

Efter DM i Rock i '93 gik de fra at være kultband i undergrunden til at være "ROSA darlings" med turnéstøtte i en tid, hvor herremoden var øringer, tribal-tattoos og raget isse. Morten beholdt dog sine lange røde lokker.

"Vi spillede som gale hver weekend, lige fra Fanø over Hjørring og Helsingør til Bornholm. Det var fedt, men i længden mistede jeg jordforbindelsen og følte mig isoleret og ensom. Hver aften fortalte de første 20 fans mig, at jeg var den fedeste bassist i verden. Det var nogle meget uligevægtige samtaler med dem".

Roadien sat af ved byskiltet

I sommeren '94 vandt Impotators "Vi har scenen - Har I musikken?" på Musikhusets Amfiscene. Fra første nummer dansede 200-300 fans foran scenen.

"Den koncert står som det maksimalt vildeste. Vi var rutinerede og uovervindelige, men da vi spillede Lou Reeds "Walk on the wild side" som ekstranummer, blev vi en smule rystede. 70-80 publikummer væltede op og hoppede, så scenegulvet knækkede", husker Morten.

Bandet vandt 25.000 kr. og 900 øl! Nr. to blev Big Chills og nummer tre hekserockerne i Blondark. En del af prämien var et job på Skanderborg Festival, hvor publikum også moshede og slamdannede til Impotators' stramme musikalsk præcisionsild. Forude lå endnu en lang Danmarkstour, og sideløbende med musikkarrieren var Morten "dagpengehipster," ung i arbejde i et køkken. Men livsstilen trak tænder ud.

"Jeg røg fede fra morgenstunden, og hver torsdag til lørdag var der abe-amok-druk-fest. Det blev et problem, der var oppe at vende i bandet, vi kunne ikke holde til det. Da vi varmede op for Clawfinger i Herning, var en af vores roadies så stiv, at han brækkede sig i hovednavnets håndvask

og på konferencsalens koboltblå gulv. To vagter slæbte ham væk, og vores booker nægtede at lave job til os, medmindre vi satte roadien af ved byskiltet!"

Et hundeligt uheld

I februar 1995 satte Impotators sig for at udgive en cd. Kun fire måneder senere udkom "Perfect Day".

"Vi lagde hyrerne for vores gigs i bandkassen. Vi lånte også lidt, og da der var 40.000,- bookede vi os ind i Jailhousestudiet i Horsens med Tommy Hansen som producer. Vi havde ingen pladedeal, men det endte med, at Kick Music udgav den. De rykkede hurtigt, for albummet var jo indspillet og klar," fortæller Morten. Selskabet havde i øvrigt også Bamses Venner og Backseat i stalden. Mortens største drøm, at udgive en plade, var opfyldt.

7. juni 1995 lød dommen i GAFFA: "En krydsning mellem Clawfinger og Picnic", og "Meget lovende og energisk debut med humor, selvdistance og stærkt anderledes indslag til at bløde op" i Århus Stiftstidende. Der var dømt headbangerparty og stagediving til det unge publikum. En spøjssidehistorie var, at coveret på "Perfect Day" viste et closeup foto af et hundehoved – en doberman. Med få dages mellemrum udgav

skotske Big Country "Why the long face" med et næsten identisk foto. "Et hundeligt uheld"? Samme år afløste Impotators Bad Religion (US) til Open Air på Tangkrogen, og i efteråret fulgte 24 job i hele landet på "Perfect Day Tour".

Farvel Impotators

I 1996 havde et amerikansk pladeselskab kig på Impotators og ville promovere bandet i 18 lande samt lægge en klækkelig sum, som kunne gøre de fire økonomisk uafhængige i et stykke tid. Men Kick Music gav ikke lov.

"Det var et major turndown. Endelig kunne vi tjene lidt penge og få arbejdsro. Ellers kunne vi jo aldrig leve af Impotators. Alt kom på socialist-vis i bandkassen, pengene gik til et højere formål. Vi skulle f. eks. altid have det vildeste lysshows, selv på en lillebitte klub som Von Hatten i Randers, hvor jeg en gang fik solekssem, fordi jeg stod tæt på lamperne hele aftenen".

Impotators var på vej ind i en blindgyde, trætte af stilen, som var ved at ringe ud. Medlemmernes musikalske forskelligheder var store, og de begyndte at skændes. Vivi, som var bachelor i musikvidenskab, slap stikkerne, og bandet takkede snart af - uden smækken

med dørene. Efter at have spillet landet tyndt flere gange, gav de farvelkoncerter på Blitz og Viby Skole i maj/juni '96. Siden fik Sofus Forsberg succes med electronica, Vivi Di Bap spiller bl.a. i det roste folk/rock orkester Instinkt og Mads blip-båt-gakker derudad som Je m'appelle Mads.

Goddag The Dawn

Dér stod Morten som 23-årig og ville bare spille. På hans cd-spiller snurrede techno, jungle og drum'n bass, og han arbejdede bl.a. med funk/ triphop i et projekt, der senere blev til Indigo Sun. I 1998 tog han bassen i The Dawn, som med frontman Jan Daggy (tidligere Nekromantix) hittede med singlen "Superman". Den halvtunge, melodiske rock var bl.a. inspireret af Soundgarden og The Beatles. The Dawn varmede op for Alannah Myles (CAN) ved syv danske koncerter. Det var ingen lystig tid, for Morten sagde sin mening om Dawns musik.

"Pladens lyd stank, selv om numrene var fine. Det var bare typisk dansk at komme fem år for sent med Oasis og Pearl Jam-inspirationen, men den diskussion skulle jeg ikke have taget. Engang løftede Jan mig op

i kraven og bad mig holde kæft. Det endte med, at jeg blev fyret. Men altså, jeg har altid følt mig forfulgt af tiden. Genrer har en bestemt levetid. Der var dog en god ting ved The Dawn, jeg mødte orgelspilleren Jonas, min soulmate".

Jonas Thejsen synger/crooner a la Elvis Costello og Claus Hempler. Han og Morten begyndte at skrive melodiose soul-folk sange, der ikke tager hensyn til trends og egoer. Ehlers skiftede, først til Fender Rhodes, siden til akustisk guitar, og de dannede Ehlers/Thejsen, som debuterede på Spot 08. I '06 kom debutalbummet på Warfare Records. Thejsen står også bag DR-2 satireserien "Frank Molinos forunderlige fortællinger".

Tryghedsnarkomani og treenighed

Har Morten aldrig været fristet til at flytte til København eller en anden storby af hensyn til musikken?

"Jo, og jeg har mange venner der. Men jeg er tryghedsnarkoman og har jo kone og børn i Århus. Desuden kan musik skabes hvor som helst. Det bærer Århus-musikken præg af i dag, tag bare Under Byen, Broken Beats eller Marybell Katastrophy. I dag findes

en langt bedre soundbevidsthed hos danske bands. Vi var kun halvt så professionelle. Lyt fx til Kashmirs første plade, den lyder jo af ler! I øvrigt er jeg dårlig til businessdelen og lever i dag ikke som professionel musiker. Fri mig for at bumle rundt i Tyskland i tre uger bag i en varevogn uden at tjene nogen penge,” siger Morten Ehlers.

”I dag spiller jeg min egen musik, hvor processen er det vigtigste, ”Morten spiller Morten”. Det er hvad det handler om. Du må finde ud af, hvorfor du spiller. Gælder det anerkendelse, fiske eller penge? For mig er det en meditativ eskapisme, som renser ud. Nogle gange står tiden stille, når man spiller, man får gåsehud og giver slip. Den bedste energi er hvor alle i treenigheden - dig selv, bandet og publikum - siger ”ja” til hinanden, det er selve grunden til, at man gider øve, slæbe gear sent om natten og køre hundredvis af kilometer for at spille ...”

Discografi:

Impotators: ”Perfect Day” (1995, CD)

The Dawn: ”The Dawn” (1998, CD)

Ehlers/Thejsen: ”Ehlers/Thejsen” (2006, CD)

Morten Ehlers Nielsen

Født 1974. Bassist/guitarist. Har bl.a. spillet med Impotators (1992-1996), Brian Guldbechs band, (pre-) Indigo Sun (m. Mads Fensborg, Tobias Weltzer og Jørn K fra Cut N' Move, 1997), The Dawn (1998), Mofus, Pernille Gunvad, Latin Dance Band (salsa) og i duoen Ehlers/Thejsen. Har arbejdet i en italiensk delikatessebutik, på Blitz (opvasker) og på Æsken. Var med på Next Stop turen til Sovjetunionen i 1989 som ungdomsgøgler. Fra 2007 i lære som elektronik fagtekniker hos TC Electronic. Bor i Århus med kæreste og to børn på tre og seks år.

Hvad er det første der falder dig ind, når jeg siger Århus og rock?

”Gnags. Dem hørte jeg fra jeg var fem år og husker plader som ”X” og ”Den Blå Hund”. Også TV2. Men Picnic var en stor inspiration for mig som bassist. ”Sådan vil jeg gerne spille, når jeg bliver stor”. Min opfattelse af dagens rockmiljø i Århus er, at niveauet er højt, der er masser af gode musikere. Men alle er meget fokuserede på at komme ud over landegrænserne. Der mangler et samlingspunkt, dedikeret til lokal musik”. /rw

Syv fede Århus-bands i halvfemserne?

Picnic, King Kane, Her Personal Pain, Strand, Under Byen, Sorten Muld og ... Impotators.

▲ Morten Ehlers

PERFECT DAY TOUR

07.09. Vejlv. Risikov Hallen	04.11. Brunske Pakhus Fredericia
08.09. Blue Note Åbenrå	10.11. Musik 25 Haderslev
15.09. Tristed Gymnasium Tristed	11.11. Scum Club Odense
23.09. Eskjerg	16.11. Stengade 30 København
29.09. Rempelys Silkeborg	17.11. Polyjoint Lyngby
11.10. Løppen København	24.11. Sysseltinget Hjørring
13.11. Templet Lyngby	25.11. Paraplyen Vejle
14.10. Sønderborghus Sønderborg	07.12. Rock Amager København
20.10. Herning Rock	08.12. Viften Rødovre
21.10. Roadhouse Roskilde	09.12. Slotsklo Hillerød
02.11. Musikcafeen Århus	21.12. Pitetop Kolding
02.11. Von Hatten Randers	26.12. Rytmeposten Odense

KICK music

ÅRETS GROOVE-METAL CD UDE NU

Kick Music Tlf: 4465 1413 • Booking: Offbeat Tlf: 8618 2412

Picnic

Kultbandet fra Århus var et af de mest vedholdende navne i dansk eksperimenterende rock. Et grænsesøgende orkester, som, fra dannelsen i 1983/84 aldrig er gået på kompromis med det musikalske udtryk. De høstede mange priser og anerkendelse for deres banebrydende, udflippede "cirkus-funk med tungt synkoperede krumspring".

Picnic var bl.a. inspireret af James Blood Ulmer, Frank Zappa, Velvet Underground, Kraftwerk, Captain Beefheart, Primus, The Who, The Rolling Stones, Screamin' Jay Hawkins samt af hip hop og house. Det gav stilsift fra punk/jazz-avantgarde over funk-punk, via symfonisk-rock-art-prog-rock til spastisk trance-funk.

Picnic udgav ni plader og turnerede i firserne og halvfemserne, altid legesyge. De var bl.a. med Next Stop karavanen til Sovjetunionen i 1989, spillede til danse-

forestillinger og rejste i Europa. Gruppen skruede ned for blusset i det nye årtusind, men i 2006 – efter fem års pladepause – lød atter prog-rock fra øvelokalet i frysehuset på Århus havn. "Maximum misery Tour" udkom på deres eget Barking Records.

Besætningerne var mange, men tre originale medlemmer holdt ud: Forsanger/guitarist J.P. Krogh, guitarist Jenner (Jens Sørensen) og Peter Fenger (Fender bas). Følgende var med i årenes løb: Rasmus B. Lunding (bas og guitar), Carsten Ortmann (trommer) Pablo Llambias (trombone), Ivan Hidalgo (cornet), Anders "Watanabe" Krøyer (basguitar), Robert Ulrich (trommer), Jens Mønsted (Key.) og René H. Clausen (trommer). Fenger og Mønsted er i dag aktive i electro/new wave/glam trio'en BaconFlex. Læs mere : www.picnic-int.dk/rw.